

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselőlet Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

XI. évfolyam, 43. szám

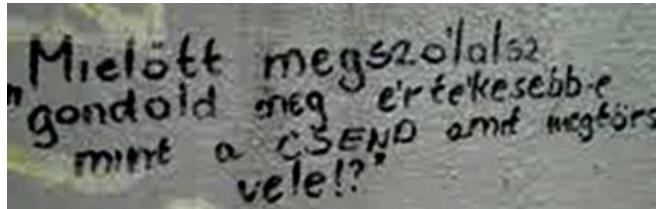
2022. június 13

Élet a falon

Legnagyobb szobánkban üldögélnek közeli és távoli ismerőseink. Lehet, hogy nem mind, ami nem csak rajtunk múlik, hiszen szigorúan önkéntes a részvétel. De ahhoz elég sokan vannak, hogy lássuk, és bárki láthassa, aki benéz az ablakon, hogy miféle emberekkel tartunk, vagy tartottunk hosszabb-rövidebb ideig kapcsolatot. Esetleg azt is, hogyan és miért. Ez több száz, vagy akár ezernyi embert is jelenthet, és ami érdekessé teszi a helyzetet, hogy szólni is akarunk hozzájuk, ha már az ismerőseink. Ám a sarokban nem biztos, hogy hallani fognak, ezért célszerűbb, ha a falra írunk, ők meg ugyanott válaszolhatnak. Már, ha akarnak, és, persze, ha van olyan mondanivalónk – mondanivalójuk – ami legalább a többséget érdekelheti. No meg, ha mindannyian tudhatunk róla.

Megtehetjük, hogy ilyen-olyan szempontok szerint külön szobába zárjuk bizonyos ismerőseinket. De akkor elvész a kihívás, nem beszélve arról, hogy minden szoba „lakója” a másokra lesz kíváncsi, netán sértve, kirekesztve érezheti magát – szóval ez nem az igazi. Mit is tehetnénk mást, mint megtanulunk úgy beszélni hozzájuk, hogy senkinek se fájjon nagyon, főleg nekünk ne. Bizony, nem egyszerű a feladvány, sokan meg sem próbálkoznak velem, inkább hallgatnak, és persze közben figyelik, mit csinál a többi. Vannak, akik itt-ott tetszikelnek, sőt, megosztanak valakitől valamit – hadd örüljön szegény pára – néha posztolnak is ezt-azt. Ritkán zavarják köreinket, bár, ha mindig ugyanazt sikerül kitenniük, legalábbis egysíkúnak látszanak, legyen akár számunkra is érdekes a kedvencük.

Gyakori, hogy ismerősünk élete minden mozzanatát kirakja a falra, csupa olyasmit, ami számára biztosan szép, fontos és jó, de nap, mint nap már keveseket érdekel. Olyan is kerül, aki megfontoltan, már-már szisztematikusan jelenik meg, de a lényeg ugyanaz: megjelenésünkkel önmagunkról beszélünk több, vagy kevesebb sikerrel, talán kevesebbel, mint szeretnénk.

Ami természetes, hiszen a legnehezebb önmagunkat bemutatni, még képekkel és posztokkal is. De azért vannak, akiknek sikerül, legalábbis ami a megjelenést illeti. A valóságot nyilván csak ők tudhatják, meg akik nagyon közel ülnek hozzá abban a bizonyos szobában. És vannak, akik ezt a valóságot jól le is tudják írni, néha meglepően jól.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Előfordulnak a kívülálló számára is érdekes mondanivalók, igaz, nem mindig vidámak – gondolom, mint az élet, sokak számára. Az igazat pedig mindig nehéz érthetően és őszintén leírni, és mindig lesznek, akiknek nem tetszik – különösen, ha magukra ismernek – mert az igazság sokszor fájdalmas. Bizalmasokhoz sem mindig könnyű őszintének lenni, de mégis vannak, akik valamiért József Attila módjára gondolkodnak: amiről eddig úgy vélték, nem mondhatják el senkinek, a falon mégis elmondják hát mindenkinek.

Azt is megtapasztalhatjuk, hogy nem mindenkit vezérel jóindulat, különösen a hozzászólásokban – kommentekben – láthatunk ilyesmit. Előfordul, hogy csizma kerül az asztalra, vagyis a falra, amikor az illetőnek halvány fogalma sincs, vagy nem érdekli az eredeti poszt, és a téma kapcsán érdektelen kérdést vet fel. És bizony nagyon sűrűn olvashatunk olyan kommentet is, amivel igyekszik szét rombolni az eredeti felvetést, szokás trollkodásnak is mondani az ilyesmit. Azért nagyon rossz, mert az ilyen megnyilvánulásoknak közösségromboló hatása, talán célja is van. Az ilyen emberekkel nagyon nehéz hatékonyan vitába szállni már csak azért is, mert ha látják, hogy tarthatatlan a véleményük, nyomban másról kezdenek beszélni, vagyis terelnek.

Megesik, hogy olyan „írásmű” kerül a falra, melyben a sokat látott egykori kolléga fordul szembe homlokegyenest egykori önmagával, és folyamatosan ostorozza múltját. Mondhatnánk, hogy megtért, pedig csupán aláváltottak a kijáratnál, és nehezen viseli, hogy az ő vágányútja a csonkára visz, míg mások múltjukat vállalva is a pályán maradhatnak. Leginkább olyanokkal művelik ezt, akikkel nem valószínű, hogy szemtől szembe is ki kell állniuk vitatkozni, esetleg még a falon is jobb sorsra érdemesekre bízzák a kiállást. Jobban szeretik a homályos helyzeteket, ahogyan a való életben is.

Vagyunk is gondban néha, amikor egy-egy, akár jól sikerül csevej után a valóságban is szóba hoznánk ezt-azt, de ritkán tesszük. Lehet, hogy a rendszer lassacskán valóban leszoktat a társas életről? De hátha nem, végül is elsősorban rajtunk múlik, mire engedjük tanítani magunkat, és mire tanítunk másokat. Mit hiszünk el, és kinek.

És valóban, sokat tanulhatunk is egymástól a közösségi lét virtuális működéséről. Például, hogy miképp találhatunk meg bárkit hat lépésben, amit Karinthy már 1929-ben megjósolt a Láncszemek című írásában. Mert tényleg ritkán van új a Nap alatt, legfeljebb még nem akadt, aki felkarcolja a nagyszoba falára.

Ám ne feledjük, az élet a falon túl kezdődik!

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Helyi hírek röviden

RCH TÜK, Záhony

Az elmúlt hét keddjén Záhonyba látogatott Kőrös Norbert, Rail Cargo Hungaria Zrt. CEO, és Nyíri András üzemeltetési igazgató. A látogatás célja, hogy a helyszínen tájékozódjanak térségünk helyzetéről, illetve a partnerekkel is egyeztettek. Kőrös Norbert fontosnak tartotta, hogy rövid tájékoztatót tartson a helyi vezetőkön kívül a szakszervezeteknek, illetve az Üzemi Tanács elnökének.

A CEO elmondta, hogy a vállalat pénzügyi helyzete stabil, nincs likviditási gondja. Azt azonban, hogy veszteséges lesz-e, még nem lehet tudni, hiszen elég labilis gazdasági környezetben dolgozunk – itt utalt a megnövekedett energia árakra is. De mindenképpen köszönetét fejezi ki a záhonyi cargós munkavállalóknak a helytállásért, az elvégzett munkáért, hiszen a teljesítmények a bázishoz viszonyítva jelentősen növekedtek. Elismerését fejezte ki a záhonyi embereknek, mert ebben a háborús helyzetben példaértékű segítségnyújtást biztosítottak a menekültek ellátásában.

Hozzászólásomban a munkavállalók nevében megköszöntem az elismerést, s egyben jeleztem az RCH vezetésének, hogy az erkölcsi elismerést követően az anyagi elismerést is várják kollégáink.

Záhonyi vasutasok munkáltatói elismerése

Szabó Gyula, a Vasutasok Szakszervezetének ügyvivője április 27-én levélben kereste meg Hadnagy Attila debreceni pályavasúti területi igazgatót. Felhívta a figyelmét az ukrán-országi háború folytán érkező menekültek ellátásának, utaztatásának nehézségeire, az ebből fakadó többletterhelésre.

Külön kiemelte, hogy a feladat elvégzésén felül „a szolgálatban lévők példát mutattak emberségből, segítőkészségből, önfeláldozásból”. Ezért kérte Hadnagy Attilát, hogy részesítse elismerésben a közreműködő záhonyi – és biharkeresztesi – munkatársainkat.

A területi igazgató válaszában méltatta „a helytállásban kiemelten részt vevő munkatársak” tevékenységét, és munkájuk elismerésére egyszeri kifizetésről döntött.

Június elején a kolléganők és kollégák számára meg is történt a kifizetés.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselőlet Záhony

HUMORSAROK

ANYÓSPANASZ

Jaj, fiam! – mondja az anyós a vőnek – ez a sok takarítás, most is fáj a kezem a seprűtől!
De mama – kezdi válaszáat a vő – nem kell azt a seprűt úgy szorítani, nem lehet arról olyan könnyen leesni...!

ANYÓS SORS

Abszolút szemtelenség „véletlenül” lelökni az anyóst a lépcsőn, és utána kiabálni:
– Hé, Mama, hová siet...?

ANYÓSVICC HELYETT

Elmegy a szőke nőért a halál: érted jöttem!

- Értem?
- Érted!
- Nem értem...

Balogh Attila